

“Bilim Adamı” Geçinenlerin Hepsini de, “Hıyarağası” Olmasın Sakın?!...

Bu yakışsız suali ve çirkin nitelendirmeyi, ben keyfimden -polemik yapmak için- uydurmadım... Ben sâdece, internette – büyük bir mahâret ve ısrarla- bana fikir beyân etme imkânı sağlayan birinden gördüğüm “hıyar”ca tepkiyi, esas muhâtaplarına (müsebbiplerine) iletmiş veya paslamış bulunuyorum; bilimsel teorik (bütüncül) düşüncelerin, günlük ilişki ve davranışlardan bile bağımsız tutulamayacağına, veya tecrit edilemeyeceğine dair misal olsun; ve de aksi taktirde, insanda -gizli husûmet gütmeye ve gıybet yapma şekillerinde başlayan- kişilik (ve düşünce) parçalanmasına yol açılacağı gerçeği anlaşılabilir diye... Ne yazık ki, ilericiliğe ve devrimciliğe heveslenen insanların çoğu, bilim nedir, bilimsel teori ne demektir, bilmiyorlar; ve onun için de -sıkıştıka- gidip, “bilim adamı” olarak tanınan veya geçinen kişilere danışıyorlar. Ve dolayısıyla, statükonun veya “pazar talepleri”nin bilimini (!) yapan konformist uzmanlar bilimsel teorik yapıları da onlara, “karga” misâli kılavuzluk yapıyorlar... Bu, bütün ideolojilerdeki, “dedüksiyon” mantığıyla kurulan teorik yapısı ile, “indüksiyon” mantığıyla (denemelerle) geliştirilen “pratik” usulleri arasındaki temel kopukluğun bir sonucu aslında... Zira -özellikle- “insan”la ilgili teorilerin pratikteki deneyleri, genellikle “düşüncenin dilekleri veya niyetleri”ne râm olmakta, ve hatta çok defa pragmatik amaçlı eylemlere dönüşmektedir; mesela komünistlerin “devlet yönetimini ele geçirmek” tutkusu gibi... Ama ideolojilerdeki bu kopukluğun aslında, “fikrî üstyapı”nın “kavramlar” kümesi ile, “eylemsel altyapı”nın “davranışlar” kümesinin ortak (arakesit) elemanının “ritm melekesi” olduğunun bilinmemesinden kaynaklandığı da gâyet açık... Çünkü, bu arakesit elemanının, “kavram” olarak “zaman ölçüsü”, “davranış” olarak da “ritm periyodu” adlarıyla anılan bir -ortak- eleman olduğu anlaşıldığında, antropoloji'nin tam bir bilim hâline gelmesi, ve dolayısıyla insanlığın bütün ideolojilerden (güdümleme'lerden) kurtulması da mümkün... Ama işte bu bilgi -ve bilinç- noksanlığı yüzündendir ki, “aydın olma” ve “ilerici görünme” heveslileri bugün, çok defa açmazlarla, veya tehlikeli ikilemlerle karşı karşıya kalmaktadırlar; ya -illegallite anlamında- tuzâğa düşürülmek, ya da ajana dönüştürülerek devşirilmek şekillerinde... Anladığım kadarıyla, bana -ısrarla- yazı yazdıran uyanık (!) operatör de, bilim adamı geçinen bu “hıyarağa”lar tarafından, **“bizi bu adama muhâtap etme de, kendisine ne kadar yazı yazma özgürlüğü verirsen ver; nasıl olsa, her lâfzî fikir -eyleme dönüşmediği taktirde- döner dolaşır bizimle mutâbakata varır; yahut da kendi kendisiyle çelişir.”** anlamına gelen düşüncelerle yönlendiriliyor. Ki bu şekilde, O'nun vâsıtasıyla benim de bir açmazın içine sürüklenmem amaçlanıyor. Çünkü, bir bilimsel düşünce, hem eyleme dönüşmez, hem de muarız fikirleri çürütme imkânından (Sokrat diyalogları'ndan) mahrum bırakılırsa, anlaşılma, paylaşılma ve yayılma olanağını, yâni hayatîyetini kaybeder; ve dolayısıyla -yeni gösterişler ve çözümlemelerle tanıtımına devam edilse- de, bir raddeden sonra, en yakın takipçilerinde bile kanıksama veya “gnâ geldi!” hissi yaratarak nisyâna gömülür... Ama ben, herkesi enâyî ve hâin yerine koyarak kullanabilecek kadar, derin ve global bir “rezistans stratejisi” geliştirilip uygulanabileceğine pek ihtimal vermiyorum... Bilimsel fikirler aslında, -aklî “sıralama melekesi”nin mâmûlâtı olduğundan, ve “sıralama melekesi” de, bedenî “sayma (ritm) melekesi”nin türevi olduğundan- pratikteki olaylardan veya hareketlerden neşet etmektedir; ve dolayısıyla bir bilimsel teori de, belli bir olgunlaşma sürecinden sonra, mutlaka pratiğe dönerek, olaylara, eylemlere inkılâp etmesi ve onları değiştirmesi gerekmektedir... Bir bilimsel fikrin, pratikteki en basit âmîli “ritm” olduğuna göre, bir bilimsel teorinin pratikte yol açacağı en basit eylem de, ritmik hareketler veya bunların değişiklikleri şeklinde tezâhür eder/etmelidir tabii ki... İşte onun için biz de, bütün -teorik- fikirlerimizi en sonunda, **“ritmik zaman birimine göre âyarlanmış bir saat îmâlâtı”** eylemine dayandırdık. Şâyet bu intikal -veya teoriden pratiğe geçiş- süreci engellenir veya tıkanır, engellenme süresince tutacağımız tek yol, Aristo Mantığı ile düşündükleri ve “piyasa”ya hizmet ettikleri (yani metâ oldukları) halde, kendilerini -objektif görüşlü- bilim adamı veya “bilimden anlar” sayan insanları bir Forum'a çekip (dâvet edip), kendilerini Sokratvârî diyaloglarla kısır (antagonist) çelişkilere düşürerek teşhir etmek olmalıdır herhalde... Kaldı ki, bugün ulaştığımız bilgi ve bilinç seviyesinde, Aristo Mantığı ile mâlûl skolâstikçileri -Sokrat'ça diyaloglarla- açmazlara düşürmek çok daha kolaydır... Zira bugün artık açıkça biliyoruz ki, bu “skolastikçi”ler, toplum hakkındaki fikirlerinde de, ancak, -zîmnî bir mutâbakatla- inkâr ettikleri bir modül (“alış-veriş” rekâbetinde istismâra uğramış zümre) üzerinden anlaşabilmekte, ama buna rağmen “eşitlik ideali” kurgulayarak insanları kandırmaya veya avutmaya çalışmaktadırlar. Onun için şâyet, inkâr edilen veya görmezden gelinen “modül” deşifre edilip hesâba katılırsa o zaman, ya insanca bir aksiyona

(insanların doğru sıralanmasına) mecbur kalacaklar, ya da açık bir “antagonizma”ya saplanacaklardır... Yâni Sokrat gibi birinin, bugünkü egemenlerin sözcüleri (veya yalancıları) ile diyaloga girip, onları açmazlara soktuğunda (antagonizmaya düşürdüğünde), -toplumsal düzeni kötü göstermek suçundan- idam hükmü giymesi de, bu hükmü gönül rızâsıyla kabullenmesi de sözkonusu değildir artık... Çünkü gâyet rasyonel olarak eylemsel açılımlar yapmak, veya en azından ritmik bir zaman birimi ile toplumsal rezonans sağlayıp, bunun üzerinden “inisiyasyon (insan seçilimi)” kriterleri geliştirmek mümkündür artık... Onun için de bugün, “lâf”ların açmazını göstermek (ispatlamak), ne Sokrat gibi, toplum hayatını kötülemek, ne de peygamberler gibi, -Şeytan'a muhtaç- bir Tanrı'nın “mutlak doğru” kelâmını aramak anlamına gelmektedir. Sâdece, dönemini tamamlamış bir zihniyetin (Kapitalizm'in), rasyonel bir şekilde tarihe gömülmesi operasyonu demek olmaktadır; ve olacaktır...

İdeolojilerin (ve Kapitalizm'in) Bilinçli -ve aklı- Negasyonu:

İnsanlığın bugün gelmiş olduğu bilgi ve bilinç seviyesinde artık, **Set Teori** bilmeden “insan” ve “toplum” hakkında -her ne açıdan (branştan) olursa olsun- fikir serdetmek, sahtekârlıktan ve düzenbazlıktan başka bir anlama gelemez; ve gelmemektedir de... Yâni sâdece lâf ve istatistik ile bilim(!) yapmaya kalkanlar, ne kadar çok dil bilirlerse bilsinler ve birbirlerinden ne kadar çok alıntı yaparak dolgun(!) kaynakçalar oluştururlarsa oluştursunlar, birbirlerinin yalancısı, insanlık düşmanı “kapital hizmetkârları” şebekesi olmanın ötesinde bir anlam ifâde etmezler; ve/veya edemeyeceklerdir de, son tahlilde... Teorisyen (bütün'ü kavrayan) anlamındaki gerçek bir bilim adamının, matematik literatüründeki adı Set Teori olan **“Matematiksel (Sembolik) Mantık”**ı mutlaka bilmesi iktizâ eder; zira bütün teorilerin iskeletidir bu mantık... Gerçi bunu bilmeden de, sosyoloji, ekonomi, psikoloji ve hatta antropoloji gibi branşlarda fikir yürütenler olabilir, ama onlara “bilim adamı” değil -genellikle- “anketör”, “operatör”, “teknisyen”, “laborant” filân denilir. Yâni bir bilim adamı -müsait şartlarda- akademisyen de olur, ve “Dr.”, “Doç.”, “Prof.” gibi akademik ünvanlar alabilir; ama “bütün akademik ünvanlılar, bilim adamıdır” anlamına gelmez bu... Mesela bizim ülkemizde, akademik ünvanlara sâhip olanların kâhir ekseriyeti, gelenekselleşmiş “akademik teori”lerin kıyısında köşesinde, lokal tahkikat ve sağlamalarla uğraşan anketör, operatör, teknisyen veya laborant'tan başka bir şey değillerdir... **Çünkü hiçkimse, “açık-set”, “kapalı-set”, “mod-set”, “co-set”, “setlerin toplamı, arakesiti ve çıkarımı”, “yığılma noktası”, “transandantal limit” gibi sembolik kavramları kafasına nakşetmeden, Russell Paradox (“mutlak eşitliğin imkânsızlığı” çözümlenmesi) ile Well-Ordering Principle ve Choice Axiom gibi temel kabulleri -ezbere- bilmeden, hiçbir teoriyi bütünüyle kavrayamaz; hatta bir düşünce -veya lâf-yığınının, bilimsel bir teori olup olmadığını bile anlayamaz.** Zira, Set Teori (Sembolik Mantık) iskeletinden mahrum olarak, sâdece lâflarla (metaforlarla) teori kurmaya kalkmak, amorf bir “saçmalıklar” yumağı (veya felsefe) uydurmaktan ve dolayısıyla de bir anlaşmazlık (münâkaşa) kaynağı olmaktan başka bir anlama gelmez. Ve onun için de insancıklar, -doğruyu bulacağız diye- tartışır dururlar... Halbuki ortada bir “tartı âleti (sembolik mantık)” mevcutken, lâfzî tartışmanın, muğâlâtanın veya aldatmacanın ne âlemi var?!.. Nitekim Karl Marx da, **emek=iş(metâ)** eşitliğini mutlak zannettiğinden ötürü, kendisinin teorileri -bilimsel temelleri itibâriyle- sakat doğmuştur; inkâr edilen bir modül (kozmetik emek) öngöremediği için... Ve ondan sonra da, hissettiği bu eksikliği telâfi etmek üzere bir sürü muğlâk îzahlara (demagojiye) girişmiştir: Çünkü Set Teori'ye göre, her eşitliğin “arka-plân”ında veya zemîninde, inkâr (veya gözardı) edilmiş olan bir “null-set” veya “boş-küme” vardır ki, bu “modül-set”in adı, matematiksel “sayılar kümesi”nde “sıfır”, fiziksel “varlıklar kümesi”nde (Fizikî Kozmos'ta) ise “boşluk” veya “mikrokozmos”dur. Yâni eşitlik, daha doğrusu “farklılık” kavramı aslında, zaman ve mekân kavramlarıyla -birlikte- mukayyettir; ve onun için de sâdece âlemler veya kozmoslar içinde sözkonusu olabilir; yoksa, bir nevi “kaotik çekirdek” olan “mikrokozmos”lara inildiğinde, -zaman ve mekân kavramlarıyla beraber- anlamını yitirir. Ki bu genel doğrular uyarınca da, insanın sattığı emeği (yâni iş'i), bütün insânî davranışlarına (veya emeklerine) -“mutlak” anlamda- eşit olamaz; çünkü o zaman, insanın kendini yapılandığı (ve de “artı-değer”in temelini oluşturan), zamanlar ve mekânlar üstü ritmik etkinlikleri, ve de geleneksel olarak, tören, şölen, ibâdet vs. adları verilen kozmik etkinlikleri (Antropolojik Kozmos'un temel etkinlikleri) gözardı edilmiş veya fuzûlî sayılmış, dolayısıyla de, öngörülemeyen krizlere ve kıyımlara dâvetiye çıkarılmışcasına “Antropolojik Kaos” çekirdeği yok sayılmış olur... Ama ne var ki, Marksistler hep, insânî davranış ve ilişkileri (sosyal ilişkileri) dâima, onlara bir nevi “paylaşım (ve

tüketim)” etkinliği anlamı yükleyerek, “üretim ilişkileri” kavramının kapsamına sokuşturmaya çalışmışlardır; türlü mugâlâatlarla... Ve o yüzden de, “Sovyetler Birliği” örgütlenmesiyle iktidâra geldikleri halde -ne olduklarını bile anlamadan- tekrardan Kapitalizm'e irca olunmuşlardır. Çünkü onlar, determine olmuş “üretim ilişkileri” ile, her insanın -her hayvanın olduğu gibi- anasının ak sütü gibi helâli (!) olan, serbest “seks ilişkileri” şeklinde kategorilere bölüyorlardı insan hayatını; ve “tabu”ları da yok saymakla, “seks ilişkileri”ni toplumsallığın dışına itiyorlardı... İşte onun içindir ki ben öncelikle, Set Teori'yi görmeden, anlamadan “insânî bilimler” âlimi geçinenlere yakıştırıyor veya lâıyk görüyorum **“Hıyarağası”** lâkâbını... Sonra da, Set Teori'yi öğrendiği halde -geçim ve/veya kariyer derdine düşerek- gidip de, tabii bilimlerden birinin bir kıyasında “at gözlüğü ile çalışan uzman” olanlara... Ben, sülâlemden tevârüs ettiğim genetik karakter ve aldığım terbiyevî öğreti dolayısıyla, geçim derdi ve kariyer endişesine kapılmadığım içindir ki, bilimsel görüşlerimde “set teori” perspektifini ve objektivitesini, -retorik (sözsel) ifade zaafiyetine uğramak, ve dolayısıyla, bir yabancı dil'i iyi belleyip akıcı bir şekilde konuşmamak pahasına (!) da olsa- hiçbir zaman kaybetmedim. Dolayısıyla, Matematik'teki çalışmalarım da bile genellikle, Set Teori'ye yakınlığı bilinen Cebir teorileriyle uğraştım. Kaldı ki, ilk orijinal çalışmamı da, Set Teori üzerinde yapmışım: Hiç unutmam, Cahit Arf'ın ortaya attığı bir “problematik”i, **teorem** hâlinde formüle etmekle, Cahit Hoca'nın nümâyîşkâr teveccühüne mazhar olmuşum; 1960'da... Cahit Hoca'nın istifa ederek -alel acele- ayrılmasıyla, bu çalışmamın üzerine kimler yattı, tam olarak bilemiyorum. Ama bu çalışmamı Cahit Arf'ın kullanmadığı, çok açıktır benim için... Çünkü, gerçek âlim olan böyle bilim adamları, en ufak bir yardımını aldıkları kişinin (hele ki talebe ve asistanlarının) adını, mutlaka çalışmalarında zikreder veya kaydederler... Mesela, hiç de önemli olmayan bir “tercüme” yardımından dolayı, M.İkeda'nın orijinal bir çalışmasında benim için teşekkür notu düşmesi, ve de Japonca ithaf yazarak bana imzalaması, gençlik anılarımda müstesna bir yer işgâl eder hâlâ (Ege Üniversitesi Yayınları-1962)... Ama -üzülerek veya utanarak da olsa- şu noktayı da belirtmeliyim ki, Masatoşi İkeda'nın, o teşekkür notunu düşmesinin tek bir mücbir sebebi vardı, o da, Genel Cebir Teorisi'nin terminolojisini bilen tek bir kişinin bile bulunmamasıydı; en sağlam(!) veya geçerli(!) akademik kariyerlerin, antika eserlerin (çalışmaların) cilâlanıp güncellenmesiyle -“orijinal çalışmadır” diye, literatür geleneğine uydurularak- kazanıldığı, akademik ünvanların kariyer pazarlıklarıyla, üleşilerek sâhiplenildiği o zamanlarda, oralarda... Onun içindir ki İkeda çok uğraştı, beni Türkiye'deki “üniversite kariyerizmi” bataklığından kurtarıp, Avrupa'larda -gerçek-kariyer edindirmek için... Ve bunun için de, Dünya'ca ünlü bir matematikçi Prof.'a beni tavsiye ederek, ondan, nâmıma yazılmış, -benimle çalışmaktan şeref duyacağını vurgulayarak, beni Cambridge Univ. Kings College'e dâvet eden (1964-65)- gâyet nitelikli bir “acceptance” almamı bile sağladı. Ama ne var ki, -“5'o clock tea” formatında yapılan mülâkata gittiğim- İngiltere Büyük Elçiliği'nin ve de NATO'nun olumsuz görüş bildirmesi üzerine, bütün “burs” kapıları yüzüme kapandı. Olumsuz görüş'ün -avucumun içi gibi bildiğim- gizli gerekçesi ise, **“Vietnam savaşı karşıtı ve itaatsiz olmam (daha doğrusu, Batı hayrânı olmamam, ve de, öğrenmeye -bellemeye-, taklîde değil, düşünmeye yatkın olmam)”** idi...Yâni ben çok iyi bilirim, ülkemizde pıtırak gibi biten üniversitelerin “öğretim görevlisi” kadrolarının nasıl doldurulduğunu... Eş, dost, akrabâdan, bilim adamı olmaya (daha doğrusu görünmeye), ve de akademik ünvanlara hevesli olan lise öğretmenleri ile, bir süre Yurt dışında sürterek, yabancı dil jargonlarını, ve ilgilendikleri branşların “literatür” mâlûmâtını bellemekten başka hiçbir şey yapamayıp, hiçbir üniversitede dikiş tutturamamış aylakların nasıl kayırılıp devşirildiğini... Böylece de, ilmî seviyenin düşmesiyle ters orantılı olarak, dogmatik, skolastik ve dindar kafalıların nasıl arttığını... Ve de şehirli (modern) gericiliğin, -aşağılık kompleksleri'ni yenmek için- herşeyden önce üniversitelerde örgütlenerek, iktidâra nasıl yürüdüğünü... Yâni kırsal kesimlerde ve kültürel bazda tutulması gereken bir arkaik ideolojinin (din'in), -“cenâze merâsimi”nin gerekleri bahânesiyle- nasıl güncellenerek (modern'leştirilerek) memleketin başına belâ edildiğini... Ve memleketin başına bu belâyı saranların da aslında, gâyet konformist yetişen ve dolayısıyla de, “Tanrı” kavramı üzerinde düşünmek zahmetine katlanmadan, sâdece “ya varsa?” gibilerinden ontolojik -ve oportünistçe- bir mülâhazayla, gericilere (dincilere) müsâmaha gösteren ilk kuşak Atatürkçüler olduğunu... Aslında, bizim üniversitelerimizde kullanılan “doktor”, “doçent”, “profesör” gibi akademik ünvanlar, “bilim adamı” anlamına değil, daha çok, “öğretmen” veya “stajyer öğretmen” anlamına gelmektedir. Ya da -bazı dallar için- en fazla, anketör, operatör, teknisyen ve laborant anlamlarını ifade etmektedir. Ki zâten, hukuk ve ilâhiyât gibi konuları bile bilimden sayan bir “itaatkârlık” zihniyetinde, “bilim” terimi veya sözcüğü de anlamını yitirir tabii ki... Ve onun için de biz, **“ölçü kullanan, prensip veya aksiyom adındaki temel kabuller ile bazı sâbitelere dayanan, düşünce-davranış disiplindedir”** diye, “bilim”in -şimdiyedek yapılmadığı kadar- net bir tanımını ortaya koymak zorunda kalırız...

Bilim'i Çıgırından Çıkaran Olağanüstü Müdâhale veya Manipülâsyon:

İkinci Dünya Savaşı'nın insanlığa yaptığı en büyük kötülük, "atom fiziği", "çekirdek fiziği" veya genel adıyla "mikrokozmos fiziği"ne olağanüstü bir önem ve değer kazandırmasıdır. Çünkü ABD, çok güçlü bir bomba (atom bombası) elde ederek, kâhîr bir üstünlükle savaşı bir an önce bitirmek için fiziğin bu konularına öyle bir para (sermaye) bastırdı ki, insanların -tradiyonel- ilmî tecessüs eğilimlerini allak bullak etti... Ve de önce fizikçileri, sonra da atom bombasının yarattığı sansasyon üzerinden, bütün düşünen insanları, -yemlenen tavuklar gibi- "mikrokozmos fiziği"nin üzerine üşüştürdü... Halbuki İkinci Harp'ten önce, **psikoloji** ve **sosyoloji** dalları, çok daha popüler ve ilgi çekiciydi, düşünen insanlar arasında... Ve dolayısıyla, "insan"ın kendine yönelttiği "bilimsel merak"ı, dinleri ve mistik doktrinleri sarsıyordu, ister istemez... Mesela **Ateizm** modası, o sıralarda çok yaygınlaşmıştı, entellektüeller arasında... Ne var ki Harp'ten sonra, insanların dikkatleri çok uzaklara ve derinlere, yâni fizikî kozmosun başlangıcına doğru çevrilince, buradaki problemlerde bilinmeyen ve tahkik edilemeyen parametreler ve de belirsizlikler çok olduğundan, -görsel ve sözsözsel îzahlarda absürt modeller ve abuk teşbihler kullanmak zorunda kalan- insanlar, gene mistisizme ve dinlere doğru meyletmeye başladılar. Ama bu temâyülde, Soğuk Savaş'ın Sovyetler Birliği tarafında, hem yaratılan'ın (mesela Uranyum elementinin) dengesini bozarak bomba yapmak, hem de "yaratılan"la dalga geçmek gibi, bilinçsizce ve hoyratça yapılan -din karşıtı- Şeytânî propagandaların da "katalizörlük" rolü olmadı değil... Ve böylece, geleneksel "itaat ve tapınma" kültürü ve alışkanlığının (yani dindarlığın) ihyâ edilmesi, ve bu şekilde insanla ilgili bilimsel çalışmaların üzerinde baskı oluşturulmasıyla, kapitalizm büyük bir fırsat yakaladı; dolayısıyla de yeniden yükselişe, hatta Dünya çapında saldırıya geçti; Globalizm adıyla... Onun için, İsviçre'deki (Cern'deki) "laboratuvar azmanı", herşeyden önce, kapitalistlerle dindarların ortak tapınağı sayılmalıdır bence... Çünkü esas işleviyle verdiği randımanın kat kat fazlasını, kapitalistlerin ve dindarların amaçlarına (mistisizm ve itaatçilik) hizmet etmekle vermektedir. Zira insanların nazarını -at gözlüğü taktırmak gibi bir yönlendirmeyle- Büyük Patlama (Big-Bang) olayına tevcih ettirmekle beraber, aynı zamanda da, o olayın arkasındaki boşlukta (!) bir "Tanrı" mitosunu vehmettirmektedir. Ki nitekim Cern'deki deneylerde laborantlık yapan bizim -şirinlik muskası- fizikçilerimizi de, çıktıkları televizyonlardaki açık oturumlarda, ilâhiyâtçıların mugâlâalarına malzeme olurlarken (veya taşırırken) görmekteyiz... Halbuki 20.Yüzyıl'ın başında, geleneksel Aristo Mantığı'nın paradoksallığı (Russell Paradox) anlaşılıp da din(ler), -sıradışı bir varlığın (Tanrı mitosunun) imkânsızlığını ispatlayan- "Sembolik Mantık" tarafından temelden çürütülünce, insanlığın önü açılmış ve ufku genişlemişti. Çünkü bu yeni (sembolik) mantık mûcibince, "sıradışı"lık ancak, bir dizinin veya gidişâtın sonundaki bir "transandantal limit" noktası olarak anlamlı (mantıklı) olabiliyor; ve dolayısıyla de Tanrı, -ancak, insanlığın gelişim (bilinçlenme) aşamalarının nihâyî konağı olarak tanımlanabildiğinden- hiçbir "**tapınma yaptırıp itaat ettirme**" veya "**tapınma ritüelleri ile itaate alıştırma**" disiplinine malzeme yapılamıyordu... Ama o sıralarda, sanayi kapitalizminin "itaat" gereksinimi mûcibince toplumlara, -liberalizm, faşizm, komünizm gibi- ideolojiler hâkimdi; ve dolayısıyla de insanlar, büyük kitleler (ülkeler) hâlinde paylaşım (veya rekâbet) savaşı yapıyorlardı. Onun içindir ki, insan düşüncesinin temelden (mantıktan) değişmesi bile kaale alınmadı, alınmadı bu herc-ü merc içinde; ezberlenmiş ve kanıksanmış bilgilerin verdiği rahatlıkla, ve de her yeri (üniversiteleri dahî) kuşatmış olan bir "konformizm" anlayışıyla... Ama bugün artık, "kapitalist zihniyet"ın insanlığı nasıl bir açmazın içine sokmakta olduğu ayan beyan ortaya çıkmıştır. Kontrol edilemeyen nüfus artışı ve savaşlar ile ekoloji ve habitat bozuklukları, bu açmazın başlıca tezâhürleridir... Onun için artık, herşeyden önce Antropolojik Âlem'in (İnsanlığın) keşfine çıkmak sûretiyle bilimsel düşünce ve çalışmalara yeniden başlamalı, ve bunun ardından da, Fizikî Âlem'i inkâr (negasyon) etmiş bulunan Biyolojik Âlem'in sırlarına yönelmeliyiz. Çünkü Fizikî Âlem'in başlangıcını (Big-Bang'i) anlayıncaya kadar, önce kendimizi (insan'ı) anlamalı, ve sonra da, Fiziki Âlem'in -entropi'nin artışı yüzünden mahkûm olduğu- ölümlülüğüne çâre olarak ortaya çıkmış bulunan "fotosentez" olayı ile, "impulsif etki almadan, -kimyasal reaksiyonlarla- kendi kendine hareket edebilen araç" meselesini anlayıp gerçekleştirebilmeliyiz. Yâni Fizikî Mikrokozmos'dan önce, Antropolojik ve Biyolojik mikrokozmosların sırlarını çözmeliyiz. Ondan sonradır ki, mistisizme mahal vermeden Fiziki Âlem'in keşfine çıkıp sırrına ermek mümkün olabilir. Yoksa, ara merhaleleri anlamadan işin başlangıcını düşünmeye, kurcalamaya kalkmak, mistisizm'e prim yaptırıp, kaotik durumlara yol açmaktan -ve belki de daha korkunç bombalar yapmaktan- başka, pek (olumlu) bir işe yaramayacaktır.

İnsanlığın Gidişâtından Âlimler Sorumludur;

Câhiller ile Onların -geleneksel (dînî) ve popüler (siyâsî)- Kılavuzları Değil...

Çünkü, dînî ve siyâsî kılavuzlar (veya çobanlar), insanı esas itibâriyle “biyolojik varlık (hayvan)” olarak düşünür, ve de pratikte sâdece, onların beslenme ve üremeleriyle ilgilenirler. Dînî, kültürel etkinlikler ve ahlâkî öğretiler ise, oyalama ve itaat ettirme aracından başka bir şey değildir; onlar için... Ama artık Dünya'nın, “flora” ve “fauna” olarak paylaşılma ve kullanılma imkânlarının sınırlı olduğu, açıkça ortaya çıkmıştır. O halde artık insanları, ya üremeye teşvik edip, sonra da -bir şekil ve bahâneyle- itlâf edeceksiniz hayvanlar gibi; yâhut da Dünya'nın, “ekoloji” ve “habitat” anlamındaki dengelerini bozup sonunu getireceksiniz demektir; din adamı ve politikacı kafasıyla... Ama diğer yandan, sözü edilen âlim de âlim olmalı; ve pazarın talepleriyle, akademilerin -kariyer yemliği gibi kullanılan- geleneksel konularına ve kemikleşmiş yöntemlerine mahkûm, “at gözlüklü uzman” anlamında bir “hıyarağası” olmamalıdır. Yoksa insanların (insanlığın), içgüdüsel refleksif davranışlarını nasıl -“ritm” ile- terbiye ederek bir “insânî davranışlar” disiplini veya set'i oluşturduğunun görülememesi, anlaşılammaması, daha doğrusu bilince çıkarılamaması mümkün değildir. Çünkü, sâdece sıradan insanların -ön yargısız- gözlemlenmesiyle bile, böyle bir bilgiye ve bilince ulaşılabilir aslında... Mesela bir annenin, bebeğini rahatlatmak veya uyutmak için, ritmik -sözselsel ve hafif darbesele- tenbihler ile sallamalar uyguladığını, ama böyle davranışlarla hiçbir hayvanın rahatlatılıp uyutulamadığını görmekle... Mesela maymun ve ayı gibi -insana yakın görünen- hayvanlara, bisiklete binmek gibi zor beceriler bile kazandırılabilirdiği halde, en basit usûlden davul (veya vurmali saz) çaldırılmadığını, ama buna mukâbil her insan evlâdının 3 yaşından itibaren kendiliğinden ve her usûlden ritm vurabildiğini gözlemlemekle... Kaldı ki, insanların kararsızlığa düştüklerinde, ve de öngördükleri veya alışık oldukları zaman süresinden daha uzun bir beklentiye (sabırsızlığa) sokulduklarında, [yâni “sıralama melekesi”nin -zihnî- “kavramlar” kümesi'nde yaptığı “seçme-sıralama” operasyonlarıyla, “davranışlar” kümesi'ndeki bir elemanla eşleşen bir “kavram”a ulaşamadığında] gerçekliklerini ilkel bazda sürdürebilmek ve de varlıklarını asgarî düzeyde ispatlamak (ve/veya idrak etmek) için, gayri ihtiyârî olarak parmaklarıyla, elleriyle, ayaklarıyla tempo (zaman) tuttıkları veya ritm vurdukları da, bir “görünen köy”dür... Üstelik, bakıp da görebilenler ve düşünenler için, şu da bir gerçektir ki, gerek Hind-i Çînî uygarlıklarındaki alt kastlardan koparak Dünya'ya yayılmış bulunan Çingeneler (Romanlar) olsun, gerek kadîm Mısır uygarlığının kastlarından koparak, -genellikle- Batı'ya göçmüş Kıptîler (Cipsiler) olsun, gerekse Orta Asya steplerinden geçerek Anadolu'ya dolmuş Türkmen (kızılbâş- alevî) klânları olsun, hepsi de dinsel “itaat-tapınma” düzenlerinin hükümrânlığındaki topraklarda, müstakil varlıklarını ancak, -ister popüler, isterse dinsel anlamda olsun- “dans” ve “müzik” branşlarının koreografları, dansçıları, bestekârları, çalgıcıları ve şarkıcıları olarak, yâni “ritm melekesi” vâsıtasıyla (ve sâyesinde) sürdürebilmişlerdir... Yâni insanları, birey olarak bilinçli (diri) kılan da, insan topluluklarına kohezyon (iç çekim) ve birlik duygusu ile birlikte kişilik kazandıran da, dolayısıyla “ruh” denilen -muğlâk- kavramın maddi temelini teşkil eden de “ritm melekesi”dir. Her insan “ritm melekesi”ni -bir şekilde- çalıştırmak sûretiyle, hem kendini diri (bilinçli) tutmaya çalışır, hem de içinde bulunduğu topluluğun birliğine ve diriliğine katkı yapar. Bu etkinliklerde câhil, âlim ayrımı sözkonusu değildir. Sâdece, analar zincirinden -bir nevi rezonans kontağı (temâsı) olarak- gelen (tevârüs edilen) fitrî bir “meleke gücü ve rakikliği” farkları sözkonusudur; ve onun için de, bu farkları ölçerek değerlendiren bir “inisiyasyon” seçilimi mutlaka şarttır, insanlığın bilinçli bir “doğum kontrolü” ile birlikte, doğru düzgün gelişmesi için... Yâni, insanlığın bugünkü durumu ancak, **“O mâhîler ki, derya içredir deryayı bilmezler”** özdeyişi ile yeterli açıklıkta ifâde ve izah edilebilir. Çünkü insanlar da aslında, “ritmik davranış” dalgaları -veya denizi- içinde yüzmektedirler... Balıklar, suyun içinde yaşadıklarını bilemezler tabii ki... Zira suyun dışına çıkarak yaşamını sürdürebilmiş, dolayısıyla de ortam farklarını idrak etmiş bir balık yoktur, ve olamaz herhalde... Ama aklî “sıralama melekesi” güçlü olan, ve o yüzden de her türlü ritmik ve ritm'le terbiye edilmiş refleksif davranışların -onlardan etkilenmeyecek kadar- dışına çıkabilen, yâni “transandantal meditasyon” yapabilen insanlar vardır tabii ki... Ve bu insanlar görmüşlerdir ki, bütün insânî davranışlar sıralıdır; “ritm melekesi” sebebiyle... Dolayısıyla de, “insan”ın temas (kontakt) kurduğu bütün nesnelere sıraya girmektedir... Yâni mevcut nesnelere (varlıklar), -ipe dizilmiş tespih tâneleri gibi- sıralıysa, insan onları sıradan saymaktadır; ama şâyet, dağılmış tespih tâneleri sözkonusuysa, bu sefer de onları sayarak sıralamakta veya ipe dizmektedir. Ve bu sebepten de, -temâsımız olmasa bile- bütün

nesnelerin sozsuza kadar sıralanmış veya sıralanabilir olduğunu, bir aksiyom olarak kabul etmek zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü aksi taktirde, sonsuz boyutlara teşmil olunan insan düşüncesinde veya mantığında, paradoks (Russell Paradox) oluşmaktadır... O halde demek ki, insanlığın “ritm melekesi” sonsuza kadar sönmemelidir; şâyet kâinata bir “bilinç” var olacak, ve hâkimiyetini veya inisiyatifini sürdürecektir... **Zira “bilinç” -son tahlilde- “ritm melekesi”nden neşet etmekte, ve mevcûdâtın vahdeti (varlıkların tek sıra dizilmiş veya dizilen bütünlüğü) gözönüne alındığında da, iki ayrı bilinç (“insan-tanrı” dualitesi) düşüncesi, abesle iştigâl anlamına gelmektedir...** Ancak ne var ki Kapitalizm, insanları – K.Marks'ın da kabul ettiği emek=iş(metâ) formülü uyarınca- mutlak bir “üretim aracı” olarak kullanmak, ve de bir “primer ölçü aracı” olmaktan tamâmen çıkarmak üzere onları, kazandırdığı -doğal olmayan- şartlı reflekslerle (“üretim ilişkileri” alışkanlığıyla) yaşayan, anormal hayvanlar şeklinde forme etmeye çalışmaktadır. Bu, insânî tekâmüle veya “uzay varlığı” olma doğrultusundaki “Tanrısal Yol” a ters olan bir direnişi veya reaksiyonu ifâde etmektedir. Ve dolayısıyla de, “kelebeğe dönüşerek kozasından çıkmak ve uçmak üzere olan tırtıl türevinin, tam o sırada bloke edilerek çürütülmesi” gibi bir anlama gelmektedir; Dünya'sını çürütmekte olan insanlığın bugünkü hâli; Kapitalizm sâyesinde (!)... Ve bununla birlikte, ne hazîn bir tecellîdir ki, dinlerin “Tanrı” mitos'u da, bu -katastrofik- gidişâta, düzeni sağlayan “itaat ve tapınma” disiplininin sembolü (fetişi) olarak, şeytânî bir görev ifâ etmektedir... Demek ki, son tahlilde insanlığın total bir “meleke gücü” sözkonusudur; ve bu “güç” mutlaka -objektif bir şekilde- ölçülmelidir; şâyet öngörülemez global krizlerle ve yıkımlarla karşılaşılacak istenmiyorsa; yâni, “ne güzel işte, kapital -daha dinamik ve müteşebbis güçlere doğru- el değiştiriyor” gibi psikopatça art niyetler beslenmiyorsa... Nasıl ki, bir insanın günlük hayatı içinde hiç de önemli olmayan, ortalama 1-2 “derece santigrat”lık değişmelerle Dünya'nın ekolojik dengesi bozuluyor ve koskoca buzullar eriyiveriyorsa, insanlığın total “meleke gücü”ndeki birkaç derecelik değişikliklerle de insanlar, ya hayvanlaşarak birbirlerini yemeye, ya da melekleserek kalite kazanmaya yönelirler; bireysel günlük -rutin- yaşantıları içinde hiç farkına varmadan... O halde, hem insanlığın total “meleke gücü”nü gösteren, hem de mihrak (veya kutup) olan “inisiyatör” bireyleri tespit eden bir kriteriyumun ve/veya ölçü âletinin ortaya konması, ve bunun için de, herşeyden önce ritmik bir zaman biriminin tespiti, (ve de bu birime göre âyarlanmış bir saat âletinin yapımı), en önemli ve öncelikli insânî görevdir artık... Çünkü, her kaotik durumdan çıkışın bir ritmi olduğu gibi, sönen (frekansı düşen) bir toplumsal ritmin, minimal bir değerinden sonra, kaos'un başlayacağı da gâyet açık bir gerçekliktir.

Türkiye'nin Kaos'undan, İnsâniyet Bilinci Yükselsecektir; Yükselmelidir.

Türkiye bugün, devleti ve ülkesiyle, güdülmesi ve bölüşürülmesi husûsunda kafa yorulan bir Dünya problemi hâline gelmiştir. Ama bu durum, Kapitalizm tarafından global çapta tesis edilen, “tüketimi teşvik et ve spekülâtif kazanca göz yum” ekonomisinin îcâplarıyla şartlandırılmış insan yetiştirmeye yönelik bir “menfi seleksiyon sistematiği”nin sonucudur, aslında... Onun içindir ki bugün biz, -Türk inisiyatörleri olarak- Dünya'nın gündemine, insanlığın evrensel problemini, yâni Kapitalizm'in aşılması meselesini getirmekteyiz... İnsanlar nasıl ki, içinden çıktıkları ülkelerin ve halkların mahsûlü iseler, ülkeler ve halklar da, inisiyatör (lider, önder) bireylerin mahsûlüdürler. Yâni bağımsız ülkeler ve/veya halklar, bağımsız liderler çıkardığı gibi, her inisiyatör karakterli bireyin çevresinde de -aleyhte ne kadar hesap ve tertipler yapılırsa yapılsın- mutlaka bağımsız halklar ve ülkeler bulunacak veya toplanacaktır... İşte onun için, insanların “inisiyasyon” seçilimi çok önemlidir; toplumların hayatı veya özgür yaratıcılığı açısından... Yâni bir ülke, bilinçli insanların önünün açılması ve/veya özgür kılınmasıyla gelişir ve ileri gider; yoksa, -beslenip üremeye- kendini özgür hisseden “koyunsu”lar ile, sırf kendini gösterip meşhur olmak için konuşmak (lâf yapmak) isteyen, ve hatta bu uğurda cezalandırılmayı bile göze alan “psikopat”ların -“demokrasi” adı verilmiş- zimmî ittifâkıyla değil... Türkiye'nin ört-bas edilmiş tarihî derinliği ve bastırılmış iç dinamikleri bize, Kapitalizm'in aşılması (negasyonu) probleminin çözüm yollarını -yeteri kadar açıklıkla- göstermektedir aslında... Anadolu Türklüğü, panteist kökeninden ve “tarikat” geleneğinden derlediği “inisiyasyon” usûlleri ile insanlığı, -İslâmiyetin fikrî ve fiilî “tevhid” akîdesi (doktrini) mücibince- üç kıtaya öğretmeye kalkışmış, ama bir yerden sonra, çözümsüz meselelere toslayınca da gerilemeye başlamıştır... Ve bu gerilemenin sonunda da (20.Yüzyıl'ın başında), Dünya konjoktürünün sağladığı fiilî ve fikrî koşullarda, Emperyalizm'e direnen Sovyetler Birliği cephesinin güney ucunda, bir **Atatürk Cumhuriyeti** kurmuştur. Ki bu tavır, geçmişinde hep “kapitalist olmayan bir Dünya düzeni” uğruna

çabalamış insanlar için çok doğru ve tutarlı bir “pozisyon alış”tır... Ancak ne var ki, bu “Cumhuriyet” devleti, 2.Dünya Savaşı sırasında İsmet İnönü mârifetiyle (!) gizlice (veya sinsice) taraf değiştirip, “anti-komünizm” misyonu ile Emperyalist'lerin yanında yer aldıktan, -ve bu sûretle de tamamen sorumsuzlaştıktan- bir süre sonra, Sovyetler Birliği çökünce muallâkta kalmış, ve de Emperyalizm'e yem olma durumuna düşmüştür... Onun için artık Türkiye'ye ve Türk Milleti'ne, “politika” anlamında yapılabilecek hiçbir şey -iyilik veya hizmet(!)- yoktur; “istismar”dan başka... Çünkü Türkiye, -liyâkatsız yöneticiler vâsıtasıyla- uyguladığı politikalarla kendi kendisini açmaza ve dolayısıyla de “kaos”a sokmuştur... Anadolu'daki “13.Yüzyıl Kaosu”nun -Hacı Bekdaş, Yunus Emre, Mevlâna vs. gibi- ulu önderlerinin hamâseti ve taklidi ile de hiçbir yere varılamaz artık... Şimdi bizim, içinde bulunduğumuz “kaos”tan, bugünün -cihanşümûl- kozmosunu yaratmamız, yâni geleceğin Dünya'sını inşâ etmeye başlamamız gerekmektedir. Ki bunun için de, ilk yapılacak iş, Tanrı kavramının maddi temeli olan zaman birimini ve “zaman ölçer (saat)” âletini değiştirip -bir numeratör gibi- ritmik hâle getirmek, yâni bir bakıma tanrılar tanrısı (veya babası) Kronos'u yeniden ve doğru olarak tarif etmektir. **Kapitalizm canavarının “Aşıl topuğu” budur; ve başka da söze gerek yoktur!..**

Not: Evrensel çaptaki çok ciddi teorilerin, değişimlerini veya dönüşümlerini gerçekleştiren püf noktaları o kadar basittir ki, -büyük problemlerin, ancak, Allah Baba tarafından çözülebilecek karmaşıklıkta olacağına (olması gerektiğine) inanan- büyük çoğunluk tarafından ciddiye alınmaz. Konfomist, kariyerist akademisyenlerle, emperyalistlerin en sağlam (!) dayanağı veya kozu da budur işte... Yemeyelim artık!... Ve de halklara, yaşatarak öğretilim; ritmik zaman biriminin pratikteki faydalarını... Yâni onlar, huzursuzlanan bebeklerini nasıl ritmik tenbihlerle (pış pış'lamalarla) ve sallamalarla rahatlatıyorlarsa, biz de onları, “ritmik saat” kullandırtmakla -fiilen- rahatlatalım; her ne kadar onlar da, bebekler gibi, talep etmeseler de...

Ali Ergin Güran: 23/06/10